

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อการสอน แบบห้องเรียนกลับทาง รายวิชาภาษาญี่ปุ่น พื้นฐาน 1 ของนักศึกษาที่ไม่ใช้วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทาง รายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาที่ไม่ใช้วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 1/2558 เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 33 คน และภาคเรียนที่ 2/2558 กลุ่มทดลอง จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 แบบปกติและแบบห้องเรียนกลับทาง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติทดสอบค่าที (t -test) ผลการวิจัยพบว่า แม้ค่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 ของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ก็ตาม แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำ

สำคัญ

ห้องเรียนกลับทาง, การสอนภาษาญี่ปุ่น,
นักศึกษาที่ไม่ใช้วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น

*บทความนี้ได้รับทุนสนับสนุนการจัดการเรียนรู้แบบใหม่ที่สอดคล้องกับคตวรรษที่ 21 ประจำปี 2558 จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

A Study of Learning Achievement of Basic Japanese 1 by Using the Flipped Classroom for Non-Japanese Major Students of Chiang Mai University*

Abstract

The purposes of this research were to study the learning achievement of non-Japanese major students taught using the Flipped Classroom approach in the teaching of Basic Japanese 1. The sample consisted of 33 non-Japanese major students that had studied in the first semester and 35 students that had studied in the second semester of academic year 2015. The two classrooms were assigned as the control group and the experimental group. The experimental instrument consisted of lesson plans using the Flipped Classroom method for the experimental group and normal plans for the control group. The data collecting instrument included a learning achievement test and a satisfaction questionnaire on the Flipped Classroom approach. The data were analyzed using statistical methods to find the mean value, the standard deviation, and the *t*-test score. The result showed that the learning achievement of the students in the experimental group and that of the control group were not significantly different at the .05 level. However, the learning achievement of the students that had no previous study experience with Japanese was significantly higher than that of students that had learned under a conventional instruction method at the .05 level.

Key words

Flipped Classroom, Japanese-language education, Non-Japanese major students

* This study was supported by Chiang Mai University.

1. บทนำ

ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดนิ่งของสังคมโลก การเตรียมความพร้อมนักศึกษาให้มีทักษะสำหรับการใช้ชีวิตในศตวรรษที่ 21 ผ่านการเรียนการสอนแบบใหม่จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง การจัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Learning) ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองผ่านรูปแบบและเทคนิคการสอนที่หลากหลายนั้นจึงเป็นการจัดการเรียนการสอนแบบใหม่ที่พัฒนาการเรียนรู้และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 รูปแบบการเรียนการสอนที่ประยุกต์จากการเรียนการสอนเชิงรุกและเป็นรูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงประการหนึ่งก็คือการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทาง (Flipped Classroom) (井上, 2014, 141) โดยวิจารณ์ พานิช ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทางไว้ดังนี้ว่า เป็นวิธีจัดการเรียนรู้ที่ยกระดับคุณค่าของความเป็นครู คือ ครู ไม่สอนแบบถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์โดยตรงอีกต่อไป แต่ถ่ายทอดผ่านวิดีโอทัศน์สั้นๆ ๑๕-๒๐ นาที ให้นักเรียนไปเรียนสาระความรู้ที่บ้าน ซึ่งจะเปิดโอกาสให้เด็กที่เรียนช้า “กรอกกลับครู” ได้ และจะดูซ้ำหลายครั้งก็ได้.....แล้วในวันรุ่งขึ้น นักเรียนก็ได้ทำโจทย์หรือกิจกรรมเพื่อฝึกใช้ความรู้นั้น เกิดกระบวนการ “เรียนรู้โดยลงมือทำ” (Learning by Doing) ที่จะช่วยให้เด็กรู้สึกและรู้อจจริง โดยครูเปลี่ยนไปทำหน้าที่ “ครูฝึก” หรือ

โค้ช (วิจารณ์ พานิช, 2557:คำนำ)

การเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทางนี้พัฒนาขึ้นโดย Jonathan Bergmann และ Aron Sams (2012) ใน ค.ศ. 2007 พวกเขาได้เริ่มจัดทำวิดีโอที่บันทึกการบรรยายผ่านโปรแกรม Power Point อย่างง่าย ๆ แล้วอัปโหลดลงเว็บไซต์ Youtube เพื่อช่วยนักเรียนที่ไม่สามารถมาเรียนเนื่องจากติดภารกิจบางอย่าง สามารถติดตามเนื้อหาบทเรียนผ่านทางวิดีโอได้ด้วยตนเอง Bergmann และ Sams (2012, 15) ได้เปรียบเทียบการเรียนการสอนแบบเดิมและแบบห้องเรียนกลับทางไว้ดังนี้

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่าลักษณะการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทางที่นำเนื้อหาบทเรียนไปจัดทำเป็นวิดีโอทำให้ผู้เรียนสามารถทบทวนบทเรียนได้ทุกที่ทุกเวลาตามที่ต้องการ ขณะเดียวกันผู้เรียนที่มีพื้นฐานอ่อนก็สามารถเรียนรู้บทเรียนล่วงหน้าให้ทันเพื่อนได้ นอกจากนี้เวลาที่ใช้ในการบรรยายบทเรียนในการเรียนการสอนแบบเดิมได้เปลี่ยนมาใช้ทำกิจกรรมการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียนแทน การเรียนการสอนชนิดนี้ถูกนำไปใช้จัดการเรียนรู้ในหลากหลายวิชา สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น Bergmann และ Sams (2012:48) ได้แนะนำไว้ว่า ผู้สอนสามารถบันทึกวิดีโอบรรยายไวยากรณ์หรือบทสนทนาง่าย ๆ เพื่อนำเวลาที่เหลือไปใช้ฝึกทักษะด้านอื่น ๆ ของผู้เรียน นอกจากนี้ Yixing Li (2015, 188-189)

ตาราง 1 Comparison of Class Time in Traditional versus Flipped Classroom

Traditional Classroom		Flipped Classroom	
Activity	Time	Activity	Time
Warm-up activity	5 min.	Warm-up activity	5 min.
Go over previous night's homework	20 min.	Q&A time on video	10 min.
Lecture new content	30-40 min.	Guided and independent practice and/or lab activity	75 min.
Guided and independent practice and/or lab activity	20-35 min.		

ที่มา: Bergmann and Sams, 2012:15

ได้นำเสนอรูปแบบจำลองการนำการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทางไปใช้ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยให้เริ่มกิจกรรมในชั้นเรียนจากการนำประเด็นปัญหาต่าง ๆ ในวิดีโอมาพูดคุยหรือตั้งคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น (Identify problems) จากนั้นเข้าสู่ขั้นตอนการให้ผู้เรียนสำรวจความรู้ของตนเอง (Independent exploration) และให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน (Collaborative Learning) ผ่านกิจกรรมในชั้นเรียนโดยอาจแบ่งเป็นกลุ่มขนาดเล็กตั้งแต่ 2-5 คน เพื่อให้ผู้เรียนในกลุ่มทุกคนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนกับผู้เรียนอื่นเพื่อเสริมสร้างพัฒนาทักษะการสื่อสาร เมื่อได้ทำกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่มแล้ว ผู้เรียนควรมีโอกาสนำเสนอผลงานของตนเองในรูปแบบต่าง ๆ (Achievements exchange) เพื่อให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ส่วนการประเมินผลผู้เรียน (Feedback Assessment) นั้นก็ไม่ควรมุ่งไปที่คะแนนสอบแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่ควรเน้นการประเมินผลตามสภาพจริง อย่างไรก็ตาม Watanabe (2014) ได้นำการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทางไปใช้จัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นและพบปัญหาว่า มีผู้เรียนเพียง 50% เท่านั้นที่ศึกษาวิดีโอบทเรียนมาล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ

สำหรับรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 เป็นวิชาโทและวิชาเลือกเสรีสำหรับนักศึกษาที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ วิชานี้จัดการเรียนการสอนคาบละ 90 นาที จำนวน 2 คาบต่อสัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 15 สัปดาห์ โดยเน้นเนื้อหาสำหรับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อน¹ ลักษณะการเรียนการสอนใช้รูป

แบบบรรยายโดยผู้สอนชาวไทยสลับกับผู้สอนชาวญี่ปุ่นจากการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมาพบว่าผู้สอนชาวญี่ปุ่นประสบปัญหาการอธิบายไวยากรณ์ให้แก่ผู้เรียนเนื่องจากอุปสรรคทางด้านภาษา อีกทั้งด้วยเนื้อหาบทเรียนในแต่ละบทมีปริมาณมาก จึงทำให้ผู้สอนใช้เวลาไปกับการบรรยายจนทำให้ไม่มีเวลาพัฒนาฝึกฝนทักษะผู้เรียนอย่างจริงจัง นอกจากนี้ด้วยเหตุที่ในชั้นเรียนมีทั้งผู้เรียนที่มีพื้นฐาน² และผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นส่งผลให้ผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานมาก่อนเกิดความเครียด รู้สึกกดดันและไม่กล้าซักถามเมื่อไม่เข้าใจ ในขณะที่ผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาแล้วก็รู้สึกเบื่อหน่ายกับการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขปัญหานี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำรูปแบบการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทางมาทดลองใช้ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 โดยมุ่งหวังให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบทบาทการบรรยายหน้าชั้นของผู้สอนเพื่อจัดการเวลาภายในห้องเรียนให้คุ้มค่าสามารถนำเวลาไปพัฒนาทักษะทางด้านภาษาแก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับทาง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาญี่ปุ่นระหว่างวิธีสอนแบบปกติและวิธีสอนแบบห้องเรียนกลับทาง

2. วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 ภาคการศึกษาที่ 1 จำนวน

¹ ดูรายละเอียดเนื้อหากระบวนวิชาจากตารางที่ 3

² นักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อนนั้นสามารถขอเทียบโอนผลการเรียนจากการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยเข้าสู่การศึกษาในระบบของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้ แต่อย่างไรก็ตามนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อนส่วนใหญ่ไม่ประสงค์จะเทียบโอนฯ เนื่องจากต้องการลงทะเบียนวิชานี้เป็นวิชาเลือกเสรีเพื่อเพิ่มเกรดเฉลี่ยสะสมให้แก่ตนเอง สำหรับการวิจัยครั้งนี้ดำเนินการวิจัยตามสภาพห้องเรียนจริง ประชากรในกลุ่มตัวอย่างจึงมีทั้งผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อนและผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อน สำหรับผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อนในงานวิจัยนี้คือผู้เรียนที่เคยเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศญี่ปุ่นระยะเวลาตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป หรือ ผู้เรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมปลาย หรือ ผู้เรียนที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเองเท่ากับหรือมากกว่า 30 ชั่วโมงขึ้นไป

196 คน³ และภาคการศึกษาที่ 2 จำนวน 48 คน ปีการศึกษา 2558 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนตอนเรียน 002⁴ ในรายวิชาดังกล่าวในภาคการศึกษาที่ 1 จำนวน 33 คน⁵ (กลุ่มควบคุม) และนักศึกษาที่ลงทะเบียนตอนเรียน 001 ในภาคการศึกษาที่ 2 จำนวน 35 คน⁶ (กลุ่มทดลอง) โดยกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มนี้ เป็นตอนเรียนที่ผู้วิจัยทั้งคู่ได้จัดการเรียนการสอนร่วมกัน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 แบบปกติกับกลุ่มควบคุม และแบบห้องเรียนกลับทางกับกลุ่มทดลองรายละเอียดของรูปแบบการสอนมีดังนี้ (ตาราง 2)

สำหรับกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยได้มอบหมายให้ผู้เรียนศึกษาบทเรียนมาล่วงหน้าผ่านสื่อการสอนออนไลน์ที่ผู้วิจัยได้จัดทำเตรียมไว้ในเว็บไซต์ YouTube และแจ้งช่องทางการรับชมวิดีโอผ่าน Facebook Fanpage ของรายวิชา ก่อนการเรียนการสอนทุกครั้งผู้เรียนจะต้องทำแบบทดสอบก่อนเรียนเพื่อสำรวจความเข้าใจต่อบทเรียนจากการศึกษาด้วยตนเองผ่านวิดีโอ หลังจากเฉลยแบบทดสอบก่อนเรียนจะเข้าสู่การแนะนำคำศัพท์และกิจกรรมในชั้นเรียน การดำเนินกิจกรรมในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มละ 5 คน และมอบหมายให้ทำกิจกรรมในชั้นเรียนที่แตกต่างไปตามบทเรียนในแต่ละคาบเรียนโดยมีผู้ช่วยสอน (TA) จำนวน 2 คน คอยดูแลความเรียบร้อย กระตุ้น และสนับสนุนกิจกรรมแต่ละกลุ่มหลังกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนแต่ละคนจะได้รับมอบหมาย

ตาราง 2 แสดงรูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติและแบบห้องเรียนกลับทางที่ใช้ในการวิจัย

การเรียนการสอนแบบปกติ (กลุ่มควบคุม)	การเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทาง (กลุ่มทดลอง)
ก่อนเรียน - ผู้เรียนทำการบ้านที่ได้รับมอบหมาย	ก่อนเรียน - ผู้เรียนศึกษาวิดีโอเนื้อหาบทเรียนที่ได้รับมอบหมาย
ในช่วงโมเรียน (ทั้งหมด 90 นาที เวลาทำการเรียนการสอน 70 นาที)	ในช่วงโมเรียน (ทั้งหมด 90 นาที เวลาทำการเรียนการสอน 70 นาที)
- พูดคุย/เช็คชื่อ/รับ-คืน การบ้าน (5 นาที)	- พูดคุย/ทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา (5 นาที)
- ตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น (คันจิ) / แบบทดสอบย่อย / ทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา (20 นาที)	- แบบทดสอบก่อนเรียน (อิงเนื้อหาจากวิดีโอ) / เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน (15 นาที)
- แนะนำคำศัพท์ในบทเรียน (5 นาที)	- แนะนำคำศัพท์ในบทเรียน (5 นาที)
- บรรยายประโยคสำคัญในบทเรียน (5 นาที)	- กิจกรรมในชั้นเรียน (35 นาที)
- บรรยายไวยากรณ์ และการออกเสียง (15 นาที)	- แบบฝึกหัดท้ายคาบเรียน (10-15 นาที)
- ฝึกสรุปประโยค (10 นาที)	
- อ่านบทอ่าน / บทสนทนา (10 นาที)	

ให้ทำแบบฝึกหัด โดยในขณะที่ทำแบบฝึกหัดนั้น ผู้สอนและ TA จะเดินสำรวจความเข้าใจของผู้เรียนและให้คำแนะนำหรืออธิบายให้แก่ผู้เรียนที่มีปัญหาเป็นรายบุคคล ในส่วนของกิจกรรมในชั้นเรียนนั้น ผู้วิจัยได้นำและ

³ ในภาคเรียนที่ 1/2558 รายวิชา 018111 ภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 จัดการเรียนการสอนทั้งสิ้น 6 ตอนเรียน ได้แก่ ตอนเรียน 001 จำนวนนักศึกษา 31 คน ตอนเรียน 002 จำนวนนักศึกษา 36 คน ตอนเรียน 003 จำนวนนักศึกษา 32 คน ตอนเรียน 005 จำนวนนักศึกษา 33 คน ตอนเรียน 006 จำนวนนักศึกษา 33 คน ตอนเรียน 007 จำนวนนักศึกษา 31 คน ทั้งนี้ได้เปิดตอนเรียน 000 สำหรับนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นและต้องการขอเทียบโอนผลการเรียนจากการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยเข้าสู่การศึกษาในระบบของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยมีนักศึกษาลงทะเบียน 2 คน

⁴ ตอนเรียน 002 เป็นตอนเรียนเดียวของตอนเรียนในภาคเรียนที่ 1/2558 ทั้งหมดที่ผู้วิจัยทำการเรียนการสอนร่วมกัน

⁵ จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนทั้งหมด 35 คน มีนักศึกษาที่เข้าสอบปลายภาค 33 คน นักศึกษาถอนรายวิชา (W) 2 คน และนักศึกษาที่ลงทะเบียนเป็นผู้ร่วมเข้าฟังการบรรยาย (V) 1 คน

⁶ จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนทั้งหมด 48 คน มีนักศึกษาที่เข้าสอบปลายภาค 35 คน และนักศึกษาถอนรายวิชา (W) 13 คน

ปรับปรุงกิจกรรมบางส่วนขึ้นจาก 見る！日本語の教 ภาษญี่ปุ่น⁷ (ฝ่ายภาษาญี่ปุ่น The Japan Foundation)
 文方 Watch! Teaching Japanese Videos ดู! วิธีสอน ให้เข้ากับเนื้อหาของรายวิชาดังนี้

ตาราง 3 กิจกรรมในชั้นเรียนของการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทาง

สัปดาห์ที่	เนื้อหา	กิจกรรมกลุ่ม
1	- แนะนำรายวิชา / การศึกษาแบบห้องเรียนกลับทาง / วิธีการศึกษาวิดีโอด้วยตนเอง - คำทักทายภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น - การอ่านตัวอักษร Hiragana - ตัวเลข	- ช่วยกันอ่านคำศัพท์ง่าย ๆ ที่เขียนด้วยตัวอักษร Hiragana ในใบงานที่มอบหมาย ก่อนที่จะนำมา Feedback หน้าชั้นเรียน - กิจกรรมเกม Bingo เพื่อฝึกการอ่านตัวเลขเป็นภาษาญี่ปุ่น
2	- การเขียนตัวอักษร Hiragana - บทที่ 1 การแนะนำตัว (私は N です)	- กิจกรรมค้นหาตัวอักษร Hiragana (Dot to dot) ในใบงานที่มอบหมาย ก่อนที่จะนำมา Feedback หน้าชั้นเรียน - กิจกรรมแนะนำตัว โดยแจกกระดาษให้ทำนามบัตร (เขียนชื่อ-สัญชาติ-อาชีพ-อายุ) แล้วแลกเปลี่ยนนามบัตรและถามตอบภายในกลุ่มตามรูปไวยากรณ์ในบทเรียนภายในกลุ่ม
3	- ทบทวนตัวอักษร Hiragana - บทที่ 2 การถามตอบเกี่ยวกับสิ่งของ 1 (この・その・あの・どの)	- กิจกรรมเขียนตัวอักษร Hiragana โดยในใบงานจะมีตัวเลขภาษาญี่ปุ่นตั้งแต่หลัก 100 - 1,000,000 ให้ผู้เรียนเขียนเสียงอ่านตัวเลขนั้น ๆ - กิจกรรมจับฉลากชื่อตัวละครดังและแสดงท่าทางของตัวละครนั้น เพื่อให้กลุ่มอื่นทายว่า เป็นตัวละครอะไร โดยการถามตอบใช้รูปประโยคในบทเรียน (この人は誰ですか。)
4	- การอ่านตัวอักษร Katakana - บทที่ 3 การถามตอบเกี่ยวกับสิ่งของ 2 (これ・それ・あれ・どれ / これはいくらですか。)	- กิจกรรมทายตัวอักษร Katakana ที่ถูกปิดไว้บางส่วน - กิจกรรมบทบาทสมมติการซื้อของ โดยแจกเงินญี่ปุ่นปลอม แล้วให้แต่ละกลุ่มฝึกอ่านชื่ออาหารที่เขียนตัวอักษร Katakana จากเมนูอาหารร้าน Mos Burger แล้วฝึกสนทนาสั่งอาหารจากในเมนู - กิจกรรมวาดรูปตามโจทย์ที่ให้ไว้แล้วให้เพื่อนในกลุ่มทายภาพที่วาดโดยใช้รูปประโยคในบทเรียนถามตอบเกี่ยวกับรูปภาพที่ตนวาด (これは何ですか。)
5	- การเขียนตัวอักษร Katakana - บทที่ 4 การแสดงความเป็นเจ้าของ (これは私の N です。)	- กิจกรรมฝึกเขียนชื่อตัวเองด้วยตัวอักษร Katakana แล้วสลับชื่อกับนักศึกษาคนอื่น ๆ เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกอ่านชื่อเพื่อนด้วย - กิจกรรมถามตอบเกี่ยวกับตัวละครปริศนาในสไลด์ โดยจะแนะนำว่าตัวละครแต่ละตัวมีของอะไรบ้าง จากนั้นแจกบัตรภาพให้แต่ละกลุ่มสมาชิกกลุ่มร่วมกันทายว่าบัตรภาพสิ่งของนั้นเป็นของตัวละครไหน
6	- บทที่ 5 การขยายค่านามด้วยค่านาม (NのN)	- กิจกรรมจากใบงาน 3 ชุด ที่มีช่องว่างในด้านข้อมูล (Information gap) เกี่ยวกับค่านามที่นำมาขยายค่านาม ให้ผู้เรียนพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนตามรูปประโยคในบทเรียน เพื่อเติมข้อมูลในใบงานของตนเองที่หายไป

⁷ หัวข้อที่นำมาประยุกต์และปรับปรุงเพื่อใช้เป็นกิจกรรมในห้องเรียนได้แก่หัวข้อ “あきこ บทที่ 12 ของจริงที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน เอา Google Map มาใช้เป็นสื่อ” (2015), “สื่อ ของจริงที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน เพิ่มความกระตือรือร้นของผู้เรียนด้วยการใช้เมนูของจริง” (2015), “ฮิระงะนะ เกมจับคู่ฮิระงะนะ” (2014), “การดัดคำกริยา เกมคารุตะ” (2014), “เขียน ฟังแล้วเขียนได้! เข้าใจแล้วเขียนได้!” (2014), “あきこ บทที่ 3 เกมจำได้ไหม” (2014), “คะตะคะนะ เห็นบันทึกายน่ารัก ๆ แล้วนะ” (2014)

สัปดาห์ที่	เนื้อหา	กิจกรรมกลุ่ม
7	- บทที่ 6 คำคุณศัพท์ - บทที่ 7 การใช้คำคุณศัพท์ - บทที่ 8 คำคุณศัพท์รูปอดีต	- จับคู่ภาพคำนามที่ผู้สอนเตรียมมากับบัตรคำคุณศัพท์ที่เหมาะสมกับภาพ และแต่งประโยคจากคำศัพท์นั้น - กิจกรรม 20 คำถาม ให้นักศึกษาคำถามเกี่ยวกับสิ่งของที่ซ่อนอยู่ในบัตรภาพ โดยใช้คำคุณศัพท์ที่เรียนมาภายใน 20 คำถาม เพื่อทายว่าสิ่งของในบัตรภาพ - กิจกรรมพลิกบัตรคำคุณศัพท์และผันให้เป็นรูปอดีต
8	- กิจกรรมเรียนรู้ตัวอักษร kanji	- แบ่งกิจกรรมออกเป็น 3 ฐาน โดยฐานที่ 1 ให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดทบทวนความรู้ก่อนสอบกลางภาค โดยจะมีอาจารย์เดินดูเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษา ฐานที่ 2 เป็นฐานฝึกการเขียนคันจิพื้นฐานโดยใช้หมึกน้ำกับหนังสือพิมพ์เพื่อสอนการลากเส้นและวิธีการเขียนคันจิพื้นฐานให้นักศึกษา และฐานที่ 3 เป็นฐานฝึกเขียนคันจิโดยใช้หมึกจีน นักศึกษาจะวนฐานไปเรื่อย ๆ จนครบทั้ง 3 ฐาน
9	- บทที่ 9 รู้จักคำกริยาและประโยคภาษาญี่ปุ่น	- กิจกรรมสัมภาษณ์เพื่อนตามโจทย์ในใบงาน ก่อนนำข้อมูลมานำเสนอในรูปแบบการเขียนเรียงความ
10	- บทที่ 10 คำกริยารูปอดีต	- เกมใครทำอะไรที่ไหนเมื่อไหร่กับใคร แบ่งกลุ่มนักศึกษาให้ตัวแทนกลุ่มมาจับฉลากแยกบทบาทของกลุ่ม กลุ่มที่ได้ “ใคร” เป็นผู้กำหนดประธานของประโยค กลุ่มที่ได้ “ทำอะไร” กำหนดภาคแสดงของประโยค กลุ่มที่ได้ “อะไร” กำหนดกรรมของประโยค กลุ่มที่ได้ “ที่ไหน” กำหนดสถานที่ของประโยค กลุ่มที่ได้ “เมื่อไหร่” กำหนดเวลา กลุ่มที่ได้ “กับใคร” กำหนดกรรมรอง แล้วนำเอาคำของแต่ละกลุ่มมารวมให้เป็นประโยคเดียวกันและช่วยกันแก้ไขประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
11	- บทที่ 11 คำกริยาแสดงการมีอยู่ (Place/人があります) - บทที่ 12 คำบอกลักษณะนาม	- กิจกรรมเขียนภาพตามคำบอก จับคู่ให้นักศึกษาให้ฝ่ายหนึ่งเป็นภาพอธิบายภาพเป็นภาษาญี่ปุ่น ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งให้วาดภาพตามที่อีกฝ่ายอธิบาย - กิจกรรมจับฉลากคำนามคนละ 1 คำ จากนั้นให้หากลุ่มคำนามอื่น ๆ ที่ใช้ลักษณะนามเหมือนกัน ผู้สอนตรวจว่าในกลุ่มนั้นมีคำนามไหนที่ไม่เข้ากลุ่มหรือไม่ ก่อนที่จะแจกฉลากคำนามใหม่เพื่อทำกิจกรรมในรอบต่อไป
12	- บทที่ 13 คำกริยาแสดงการมองเห็นและการได้ยิน - บทที่ 14 การบอกตำแหน่ง	- เกมฟังเสียงและดูภาพที่ผู้สอนเตรียมมาเพื่อแข่งกันตอบคำถามว่าเสียงภาพหรือนั้นคืออะไร - กิจกรรมจากใบงานช่องว่างในด้านข้อมูล (Information gap) ถามตอบเกี่ยวกับตำแหน่งสถานที่ต่าง ๆ โดยใช้ข้อมูลจากแผนที่จริงประกอบ
13	- บทที่ 15 คำกริยาแสดงการเคลื่อนที่	- กิจกรรมแต่งเรียงความขนาดสั้นเรื่อง “วันหยุดที่แสนหรรษาของฉัน” โดยใช้ประโยครูปอดีต โดยกิจกรรมครั้งนี้ได้นำเรียงความของแต่ละกลุ่มโพสต์ลง Facebook เพื่อให้ นักศึกษากลุ่มอื่นได้เข้ามาอ่านงานของเพื่อนและโหวตให้คะแนน กลุ่มที่มีคะแนนโหวตมากที่สุดได้รับรางวัลจากผู้สอน
14	- บทที่ 16 ความแตกต่างระหว่างการใช้ 何か และ 何が - บทที่ 17 การบอกเวลา 1	- รวบรวมตัวอย่างประโยคต่าง ๆ ในบทก่อน ๆ มาประยุกต์ใช้กับไวยากรณ์ในหลักบทนี้และฝึกถามตอบกับนักศึกษาผ่านสไลด์ - กิจกรรม “ตารางสอนของคุณมิว” ผู้สอนแจกตารางสอนที่มีวิชาบางวิชาเขียนเอาไว้และมอบคำใบ้ภาษาญี่ปุ่นที่มีข้อมูลเกี่ยวกับตารางสอนเพิ่มเติม นักศึกษาช่วยกันอ่านคำใบ้ต่าง ๆ และไขปริศนาจากคำใบ้เพื่อเติมตารางสอนให้สมบูรณ์

สัปดาห์ที่	เนื้อหา	กิจกรรมกลุ่ม
15	<ul style="list-style-type: none"> - บทที่ 18 การบอกเวลา 2 - บทที่ 19 ประโยคแสดงการเชิญชวน - บทที่ 20 ประโยค <i>好き・嫌い・上手・下手</i> 	<ul style="list-style-type: none"> - กิจกรรมจากใบงานบทบาทสมมติ ให้นักศึกษาสัมภาษณ์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันในช่วงเวลาต่าง ๆ ของเพื่อนและนำข้อมูลมาเขียนตอบในใบงาน - กิจกรรมจากใบงานช่องว่างในด้านข้อมูล (Information gap) โดยนักศึกษาจะมีตารางเวลาของตนเอง ให้ฝึกใช้สำนวนชักชวนเพื่อนไปทำกิจกรรมเวลาตามว่างของตนเอง - กิจกรรม Bingo โดยแจกตาราง Bingo ภายในตารางจะมีคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ สิ่งทีถนัดและไม่ถนัดต่าง ๆ นักศึกษาสัมภาษณ์เพื่อนและเขียนชื่อเพื่อนลงในช่องต่าง ๆ ตามข้อมูลที่ได้รับมา

หลังจากดำเนินการเรียนการสอนมาตลอด 15 สัปดาห์แล้ว ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1⁸ (Achievement Test) ดำเนินการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเพื่อวัดความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษาญี่ปุ่น จากการเรียนการสอน โดยแบบทดสอบมีจำนวน 4 ชุด ได้แก่

(1) แบบทดสอบตัวอักษรคันจิแบบอัตนัย จัดทำขึ้นเพื่อทดสอบความสามารถเกี่ยวกับการอ่านและเขียนตัวอักษรคันจิในบทเรียน โดยแบบทดสอบประกอบด้วย การเขียนตัวอักษรคันจิที่หายไปประโยคโดยมีเสียงอ่านของตัวคันจินั้นกำกับไว้ 4 ประโยค 15 ตัวอักษร ตัวอักษรละ 1 คะแนน รวม 15 คะแนน / การเขียนตัวอักษรคันจิในคำศัพท์จากคำแปลภาษาไทย จำนวน 6 คำ 8 ตัวอักษร ตัวอักษรละ 1 คะแนน รวม 8 คะแนน / การเขียนเสียงอ่านของคำศัพท์ที่เขียนด้วยตัวอักษรคันจิ จำนวน 12 คำ 32 เสียง เสียงละ 1 คะแนน รวม 32 คะแนน รวมคะแนนเต็มทั้งหมด 55 คะแนน ตัวอักษรคันจิในแบบทดสอบทั้งหมดนำมาจาก เอกสารประกอบการสอนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 ตัวอักษรคันจิ (สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่: มปป)

(2) แบบทดสอบไวยากรณ์ จัดทำขึ้นเพื่อทดสอบความสามารถเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นและการใช้ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น แบบทดสอบประกอบด้วย คำถามอัตนัยเติมคำช่วยที่เหมาะสมลงในประโยค จำนวน 31 ตำแหน่ง ตำแหน่งละ 1 คะแนน รวม 31 คะแนน / คำถามอัตนัยเติมคำแสดงคำถามลงในประโยค จำนวน 9 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน รวม 18 คะแนน / คำถามปรนัยเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับประโยค จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน รวม 20 คะแนน / คำถามอัตนัยเรียงลำดับคำในประโยค จำนวน 8 ข้อ 34 ตำแหน่ง ตำแหน่งละ 1 คะแนน รวม 34 คะแนน (5) คำถามปรนัยเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับคำถาม จำนวน 9 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน รวม 27 คะแนน รวมคะแนนเต็มทั้งหมด 130 คะแนน

(3) แบบทดสอบการอ่าน จัดทำขึ้นเพื่อทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาญี่ปุ่น (ความเข้าใจเนื้อหา) ของผู้เรียนนั้น ประกอบด้วย การอ่านบทอ่านขนาดสั้น เรื่องที่ 1 ตอบคำถามปรนัยจำนวน 5 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน รวม 15 คะแนน และคำถามอัตนัย จำนวน 3 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน รวม 6 คะแนน / บทอ่านขนาดสั้น เรื่องที่ 2 ตอบคำถามปรนัยจำนวน 4 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน รวม 12 คะแนน และคำถามอัตนัย จำนวน 3 ข้อ ข้อละ 3 คะแนน รวม 9 คะแนน รวมคะแนนเต็มทั้งหมด 42 คะแนน

⁸ อย่างไรก็ตามการประเมินผลการเรียนรู้รายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 นั้นได้แบ่งการประเมินผลเป็น 2 ส่วนคือการประเมินตามสภาพจริงโดยการสอบเนื้อหา 50% โดยแบ่งเป็น การสอบ Pre Test 20% การสอบกลางภาค 15% และการสอบปลายภาค 15% และส่วนที่ 2 คือคะแนนจากกิจกรรมในห้องเรียน 50% แบ่งเป็น การทำงานกลุ่ม 20% การสะท้อนคิด 10% และกิจกรรมในห้องเรียน 20%

(4) แบบทดสอบการแปลนั้นเพื่อทดสอบความสามารถในการประยุกต์ใช้ภาษาญี่ปุ่น แบบทดสอบประกอบด้วยการแปลประโยคภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย จำนวน 5 ข้อ ข้อละ 5 คะแนน รวม 25 คะแนน และการแปลประโยคภาษาไทยเป็นภาษาญี่ปุ่น จำนวน 5 ข้อ ข้อละ 5 คะแนน รวม 25 คะแนน รวมคะแนนเต็มทั้งหมด 50 คะแนน ขอบเขตคำศัพท์และไวยากรณ์ในแบบทดสอบได้จัดทำขึ้นตามเนื้อหาบทเรียนในข้างต้น

จากผลคะแนนแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้นำมาหาค่าความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการทดสอบค่าที (*t*-test) ด้วยโปรแกรม SPSS เพื่อทดสอบว่าผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันหรือไม่เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

3. ผลการวิจัย

จากการใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 ดำเนินการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ได้ผลคะแนนดังนี้

จากข้อมูลผลคะแนนของผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม (ตารางที่ 4) เมื่อนำมาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างวิธีสอนปกติและวิธีสอนแบบห้องเรียนกลับทางในภาพรวมนั้น แม้ว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองจะสูงกว่ากลุ่มควบคุมก็ตาม แต่เมื่อนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ค่าที (*t*-test) ได้ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ดังตารางที่ 5

4. อภิปรายและสรุปผล

จากผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบห้องเรียนกลับทาง รายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 ของนักศึกษาที่ไม่ใช่วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัย

เชียงใหม่ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 ระหว่างวิธีสอนปกติและวิธีสอนแบบห้องเรียนกลับทางในภาพรวมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งผลการวิจัยนี้ตรงกันข้ามกับแนวคิดห้องเรียนกลับทางของ Bergmann และ Sams และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับห้องเรียนกลับทางอื่น ๆ⁹ ที่ยืนยันว่าการลดเวลาบรรยายและเพิ่มเวลาฝึกทักษะแก่ผู้เรียนมากขึ้นจะช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาว่าเหตุใดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างวิธีสอนปกติและวิธีสอนแบบห้องเรียนกลับทางในงานวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยอื่น ๆ ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันนั้นอาจเกิดจากจำนวนผู้เรียนกว่า 40% ของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเป็นผู้มีพื้นฐานทางภาษาญี่ปุ่นมาก่อน เป็นผลให้ค่าคะแนนไม่สอดคล้องกับสมมติฐานและงานวิจัยอื่น ๆ เพื่อพิสูจน์ข้อสังเกตข้างต้น ผู้วิจัยได้นำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างวิธีสอนปกติและวิธีสอนแบบห้องเรียนกลับทางของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อนมาวิเคราะห์และพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลับแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ดังตารางที่ 6 ซึ่งเป็นไปตามข้อสังเกตและแนวคิดห้องเรียนกลับทาง นอกจากนี้เมื่อนำเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างวิธีสอนปกติและวิธีสอนแบบห้องเรียนกลับทางของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาวิเคราะห์ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ดังตารางที่ 7

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวิธีสอนแบบห้องเรียนกลับทาง เห็นได้ชัดเจนว่าการใช้สื่อและเทคโนโลยีประกอบการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนที่ไม่มี

⁹ ตัวอย่างเช่นงานวิจัยของ วันเฉลิม อุดมทวี (2556) ลันด์ลิต เอี่ยมอำนาญสุข (2556) และนิชาม่า บุรีกาญจน์ (2557) (อ้างถึงใน ปางลีลา บุรพาพิชิตภัย, มปป)

ตาราง 4 แสดงข้อมูลคะแนนจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

กลุ่มควบคุม							กลุ่มทดลอง						
ผู้เรียน	การอ่าน	คันจิ	การแปล	ไวยากรณ์	รวม		ผู้เรียน	การอ่าน	คันจิ	การแปล	ไวยากรณ์	รวม	
C01	K	37.0	53.5	50.0	128.0	268.5	E01	K	42	55	50	130	277
C02	K	35.0	55.0	50.0	125.0	265.0	E02	K	25.0	24.0	30.5	82.0	161.5
C03	K	36.0	55.0	49.0	119.0	259.0	E03	K	12.0	23.0	16.0	77.0	128
C04	K	42.0	55.0	50.0	125.0	272.0	E04	K	31.0	53.0	42.0	110.0	236
C05	K	33.0	49.0	47.0	112.0	241.0	E05	K	28.0	40.0	45.0	105.0	218
C06	K	33.0	50.0	39.0	98.0	220.0	E06	K	18.0	25.0	30.5	81.0	154.5
C07	K	27.0	3.0	0.0	36.0	66.0	E07	K	34.0	55.0	50.0	118.0	257
C08	K	38.0	50.5	48.0	121.0	257.5	E08	K	22.0	26.0	18.0	75.0	141
C09	K	35.0	52.0	45.0	125.0	257.0	E09	K	42.0	53.0	48.5	123.0	266.5
C10	K	31.0	54.0	49.0	123.0	257.0	E10	K	42.0	46.0	46.5	118.0	252.5
C11	K	35.0	53.0	41.0	105.0	234.0	E11	K	32.0	54.0	50.0	124.0	260
C12	K	37.0	54.5	50.0	125.0	266.5	E12	K	42.0	52.0	44.5	115.0	253.5
C13	K	21.0	32.0	20.0	90.0	163.0	E13	K	36.0	50.0	48.0	114.0	248
C14	K	31.0	36.0	36.0	103.0	206.0	E14	M	42.0	45.0	46.0	114.0	247
C15	K	37.0	47.5	39.0	97.0	220.5	E15	M	37.5	43.0	46.5	113.0	240
C16	K	42.0	52.5	49.0	123.0	266.5	E16	M	31.0	50.0	45.0	115.0	241
C17	K	35.0	49.5	48.0	126.0	258.5	E17	M	35.0	53.0	49.0	119.0	256
C18	K	34.0	53.5	45.0	116.0	248.5	E18	M	24.0	14.0	29.0	87.0	154
C19	K	35.0	45.5	45.0	111.0	236.5	E19	M	12.0	17.0	20.0	79.0	128
C20	M	31.0	46.0	43.0	90.0	210.0	E20	M	27.0	40.5	39.0	104.0	210.5
C21	M	36.0	52.0	46.0	121.0	255.0	E21	M	38.0	54.0	47.0	119.0	258
C22	M	37.0	39.0	42.0	116.0	234.0	E22	M	29.0	55.0	45.0	111.0	240
C23	M	24.0	33.0	11.0	63.0	131.0	E23	M	35.0	36.0	37.5	92.0	200.5
C24	M	21.0	42.5	25.0	84.0	172.5	E24	M	21.0	21.5	26.0	87.0	155.5
C25	M	23.0	37.0	16.0	82.0	158.0	E25	M	37.0	43.0	46.0	110.0	236
C26	M	21.0	47.0	24.0	103.0	195.0	E26	M	27.0	37.0	33.5	100.0	197.5
C27	M	22.0	26.5	32.0	88.0	168.5	E27	M	18.0	18.0	12.0	57.0	105
C28	M	15.0	16.0	3.0	47.0	81.0	E28	M	28.5	51.0	39.0	100.0	218.5
C29	M	24.0	38.0	13.0	61.0	136.0	E29	M	25.0	25.0	22.0	69.0	141
C30	M	18.0	29.0	10.0	55.0	112.0	E30	M	25.0	44.0	42.5	112.0	223.5
C31	M	20.0	21.5	2.0	50.0	93.5	E31	M	38.0	52.5	36.5	105.0	232
C32	M	37.0	53.0	39.0	117.0	246.0	E32	M	35.0	45.5	37.5	111.0	229
C33	M	24.0	31.5	13.0	70.0	138.5	E33	M	34.0	23.5	40.0	87.0	184.5
K = ผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อน							E34	M	38.0	42.0	43.0	113.0	236
M = ผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อน							E35	M	39.0	38.5	44.5	104.0	226

ตาราง 5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 ของนักศึกษาที่ไม่ใช้วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น โดยใช้การเรียนการสอนแบบปกติและแบบห้องเรียนกลับทาง

	N	คะแนนเฉลี่ย	Std. Deviation	Std. Error Mean	t	p
กลุ่มควบคุม (1/2558)	33	205.8788	61.50115	10.70598	-.447	.079
กลุ่มทดลอง (2/2558)	35	211.8000	47.23147	7.98358		

ตาราง 6 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 ของนักศึกษาที่ไม่ใช้วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อน โดยใช้การเรียนการสอนแบบปกติและแบบห้องเรียนกลับทาง

	N	คะแนนเฉลี่ย	Std. Deviation	Std. Error Mean	t	p
กลุ่มควบคุม (1/2558)	14	166.5000	55.54589	14.84526	-2.446	0.020
กลุ่มทดลอง (2/2558)	22	207.2500	43.97206	9.37487		

ตาราง 7 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน 1 ของนักศึกษาที่ไม่ใช้วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น และมีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อน โดยใช้การเรียนการสอนแบบปกติและแบบห้องเรียนกลับทาง

	N	คะแนนเฉลี่ย	Std. Deviation	Std. Error Mean	t	p
กลุ่มควบคุม (1/2558)	19	234.8947	49.00158	11.24173	.843	0.406
กลุ่มทดลอง (2/2558)	13	219.5000	53.24237	14.76678		

พื้นฐานภาษาญี่ปุ่นได้ศึกษาเตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า ตลอดจนการลดเวลาบรรยายและเพิ่มกิจกรรมฝึกฝนทักษะผู้เรียนมากขึ้นช่วยพัฒนาทักษะของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อน ในขณะที่ผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อนนั้นกลับไม่มีความแตกต่างในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้เรียนมีทักษะความรู้ตรงกับเนื้อหาบทเรียนอยู่แล้ว รูปแบบการเรียนการสอนจึงไม่ใช่ตัวแปรที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันนั่นเอง

การเรียนของวิธีสอนแบบห้องเรียนกลับทางได้เปลี่ยนผู้เรียนให้เป็น active learner มากขึ้นโดยสังเกตได้จากบรรยากาศการเรียนรู้ในห้องเรียนที่ผู้เรียนให้ความร่วมมือต่อผู้สอนและกิจกรรมกลุ่มต่าง ๆ จากบันทึกหลังการสอนของผู้สอนและจากแบบสะท้อนคิดของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นว่าการเรียนการสอนเช่นนี้สร้างความกระตือรือร้นและวินัยในการเรียนรู้ ส่ง

ผลให้เกิดความภูมิใจในตัวเองตามมา ขณะเดียวกันการได้ศึกษาเนื้อหาผ่านวิดีโอมาก่อนทำให้เกิดความมั่นใจและไม่รู้สึกกดดันเมื่อต้องเรียนร่วมกับผู้เรียนที่มีพื้นฐานมาก่อน ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทางเหมาะกับห้องเรียนที่มีผู้เรียนที่มีพื้นฐานทางภาษาญี่ปุ่นที่หลากหลาย เนื่องจากวิธีการเรียนการสอนช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแก่ผู้เรียนที่รู้สึกว่าคุณมีความไม่เท่าผู้เรียนคนอื่น

อย่างไรก็ตามมีนักศึกษาบางส่วนแสดงความคิดเห็นว่าชอบการเรียนการสอนแบบบรรยายมากกว่า เนื่องจากการศึกษาวิดีโอด้วยตนเองนั้นไม่สามารถสอบถามอาจารย์ได้ทันทีเมื่อเกิดประเด็นที่ไม่เข้าใจ จึงทำให้รู้สึกว่าเรียนได้ไม่ต่อเนื่อง อีกทั้งการศึกษาวีดิโอมาก่อนบางครั้งก็ทำให้ความตั้งใจในการเรียนในห้องเรียนลดลงและรู้สึกเบื่อหน่ายในช่วงที่ผู้สอนสรุปเนื้อหาจากวิดีโออีกครั้ง

ก่อนเข้ากิจกรรมในห้องเรียนเนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ตน
รู้มาก่อนแล้ว ด้วยเหตุนี้เพื่อให้การนำรูปแบบการเรียน
การสอนแบบห้องเรียนกลับทางไปใช้ได้มีประสิทธิภาพผล
มากยิ่งขึ้น จึงควรพิจารณาปรับปรุงรูปแบบการสรุ
เนื้อหาบทเรียนเพื่อดึงดูดความสนใจและเหมาะสมกับความ
สามารถของผู้เรียน ตลอดจนปรับปรุงระบบการตอบ
คำถามและข้อสงสัยของผู้เรียนให้ตรงกับความต้องการ
ของผู้เรียนมากขึ้น

ในการดำเนินการทดลองการเรียนการสอนแบบ
ห้องเรียนกลับทางครั้งนี้พบว่ามึ้นักศึกษาถอนรายวิชา
(W) ในกลุ่มทดลองสูงถึง 13 คน จาก 48 คน (คิด
เป็น 27.08%) ซึ่งเมื่อเทียบกับการเรียนการสอนแบบ
บรรยายของกลุ่มควบคุมมีเพียง 2 คนจาก 38 คน (คิด
เป็น 5.71%) เมื่อเปรียบเทียบคะแนนของนักศึกษาที่
ถอนรายวิชาทั้ง 2 กลุ่ม พบว่านักศึกษ 2 คนในกลุ่ม

ควบคุมถอนรายวิชาเนื่องจากผลคะแนนอยู่ต่ำกว่า
ระดับค่าคะแนนเฉลี่ยค่อนข้างมาก ในขณะที่นักศึกษา
กลุ่มทดลองจำนวน 8 คนใน 13 คนที่ถอนรายวิชานั้น
มีคะแนนอยู่ในระดับค่าคะแนนเฉลี่ยหรือสูงกว่าค่า
คะแนนเฉลี่ย คาดว่าสาเหตุประการหนึ่งที่นักศึกษา
ถอนรายวิชาเป็นจำนวนมากนั้นอาจมาจากการเปลี่ยน
วิธีการเรียนการสอนที่นักศึกษาจำเป็นต้องเรียนรู้ด้วย
ตนเองมากขึ้นจนอาจทำให้รู้สึกว่าการเรียนนี้เป็นภาระ
สำหรับนักศึกษามากเกินไปเมื่อเทียบกับวิชาเลือกเสรี
อื่น ๆ จากปรากฏการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าการนำรูปแบบ
การเรียนการสอนเชิงรุกมาใช้ในรายวิชาเลือกที่ผู้เรียน
ไม่ใช่ นักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น จำเป็นต้องคำนึงถึง
คุณลักษณะของนักศึกษาและปัญหาการถอนรายวิชา
ของผู้เรียนที่จะตามมาด้วย

เอกสารอ้างอิง (References)

- [1] Bergmann, J., & Sams, A. (2012). Flip your classroom: Reach every student in every class every day. Eugene, Or. : International Society for Technology in Education.
- [2] The Japan Foundation, Bangkok. 見る！日本語の教え方 Watch! Teaching Japanese Videos. Retrieved from <http://miru-oshiekata.blogspot.com/?view=classic>
- [3] Watanabe, Y. (2014). Flipping a Japanese language classroom: seeing its impact from a student survey and YouTube analytics. In B. Hegarty, J. McDonald, & S.-K. Loke (Eds.), Rhetoric and Reality: Critical perspectives on educational technology. Proceedings ascilite 2014, November 23-26, Dunedin, Newzealand, 761-765.
- [4] Yixing, L. (2015). Flipped Classroom Theories of Japanese Teaching. Retrieved from http://www.atlantis-press.com/php/download_paper.php?id=25840762
- [5] 溝上慎一. (2014).『アクティブラーニングと教授学習パラダイムの転換』. 東京, 東信堂.
- [6] ปางลีลา บุรพาพิชิตภัย. (มปป). The Flipped Classroom กับการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทย. Retrieved from https://www.academia.edu/10373765/The_Flipped_Classroom_กับการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทย_The_Flipped_Classroom_to_Learning_and_teaching_in_Thailand
- [7] วิจารณ์ พานิช. (2557). ครูเพื่อศิษย์สร้างห้องเรียนกลับทาง. กรุงเทพฯ:มูลนิธิสยามกัมมาจล.

หน่วยงานผู้แต่ง: ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Affiliation: Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities, Chiang Mai University

Corresponding e-mail: naoko.y@cmu.ac.th, thanabhorn.t@cmu.ac.th